† **GALACTION**, EPISCOPUL ALEXANDRIEI ȘI TELEORMANULUI

PASTORALĂ LA ÎNVIEREA DOMNULUI

2016

Editura CARTEA ORTODOXĂ
Alexandria

ISBN: 978-606-529-299-4

Această pastorală se va citi în toate bisericile parohiale şi în Sfintele Mânăstiri în ziua Praznicului Învierii Domnului nostru Iisus Hristos.

† GALACTION

DIN MILA LUI DUMNEZEU, EPISCOP AL SFINTEI EPISCOPII A ALEXANDRIEI ŞI TELEORMANULUI

TUTUROR DREPTCREDINCIOŞILOR CREŞTINI, CINULUI MONAHAL, PREA CUCERNICILOR ŞI PREA CUVIOŞILOR PĂRINŢI DIN ACEASTĂ SFÂNTĂ ŞI DE DUMNEZEU PĂZITĂ EPISCOPIE, HAR ŞI PACE DE LA HRISTOS DOMNUL CEL ÎNVIAT, IAR DE LA NOI PĂRINTEASCĂ ÎMBRĂŢIŞARE ŞI ARHIEREASCĂ BINECUVÂNTARE

„Crucii Tale ne închinăm Hristoase şi sfântă Învierea Ta o lăudăm şi o mărim.”
(din *Utrenia Învierii*)

Iubiţii noştri fii duhovniceşti,

Hristos a înviat!

Luminatul praznic al Învierii Domnului nostru Iisus Hristos ne prilejuieşte din nou bucuria de a vă împărtăşi cuvânt de dreaptă învăţătură, părintească povăţuire şi arhierească binecuvântare, purtându-vă pe toţi în rugăciunile Noastre căci, după cum grăia odinioară Sfântul Apostol Pavel, *„deşi cu trupul sunt*

departe, cu duhul însă sunt împreună cu voi, bucurându-mă şi văzând buna voastră rânduială şi tăria credinţei voastre în Hristos." [1]

O săptămână întreagă, seară de seară, am ascultat la slujba deniilor Sfintele Evanghelii despre patimile şi moartea Mântuitorului, despre cât de mult a suferit şi cât de înfricoşătoare au fost răstignirea şi moartea Lui.

Toţi ne-am cutremurat în adâncul sufletului nostru şi am pătimit alături de El, auzind cum cei ce-L răstigneau, L-au dezbrăcat şi L-au pironit pe cruce pe *„Cel ce îmbracă cerul cu nori"* şi I-au dat să bea oţet şi fiere. Între doi tâlhari a fost pus Împăratul cerurilor! Iar după ce a băut până la capăt paharul suferinţelor, strigând cu glas mare, a zis: *„Părinte, în mâinile Tale încredinţez duhul meu. Şi aceasta zicând, Şi-a dat duhul."* [2] În clipa aceea soarele s-a întunecat, pământul s-a cutremurat, iar catapeteasma templului s-a despicat prin mijloc. Sutaşul, văzând cele ce s-au întâmplat, a slăvit pe Dumnezeu şi a zis: *„Cu adevărat, Omul Acesta drept a fost."* [3]

„Iar făcându-se seară, a venit un om bogat din Arimateea, cu numele Iosif, care şi el era un ucenic al lui Iisus. Acesta, ducându-se la Pilat, a cerut trupul lui Iisus. Atunci Pilat a poruncit să i se dea. Şi Iosif, luând trupul, l-a înfăşurat în giulgiu curat de in. Şi l-a pus în mormântul nou al său, pe care-l săpase în stâncă, şi, prăvălind o piatră mare la uşa mormântului, s-a dus." [4]

Înaintea mormântului Mântuitorului, în Sfânta şi Marea Vineri, sufletele noastre sunt cuprinse de amărăciune şi de întristare, căci ştim că Hristos, nevinovat fiind, *„a luat asupră-Şi*

1. Coloseni II, 5.
2. Luca XXIII, 46.
3. Luca XXIII, 47.
4. Matei XXVII, 57-60.

durerile noastre şi cu suferinţele noastre S-a împovărat... a fost străpuns pentru păcatele noastre şi zdrobit pentru fărădelegile noastre. El a fost pedepsit pentru mântuirea noastră şi prin rănile Lui noi toţi ne-am vindecat". [5]

Dar Dumnezeu a mângâiat inima noastră şi n-a lăsat pe Cel Prea Iubit al Său să vadă stricăciunea mormântului, căci *„N-a trimis Dumnezeu pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca să se mântuiască, prin El, lumea"* [6] şi *„L-a înviat, dezlegând durerile morţii, întrucât nu era cu putinţă ca El să fie ţinut de ea."* [7] Taina Golgotei a fost dezlegată de Însuşi Hristos Domnul ucenicilor Săi mai înainte de răstignire zicându-le: *„Iată, ne suim la Ierusalim şi Fiul Omului va fi predat arhiereilor şi cărturarilor; şi-L vor osândi la moarte şi-L vor da în mâna păgânilor. Şi-L vor batjocori şi-L vor scuipa şi-L vor biciui şi-L vor omorî, dar după trei zile va învia."* [8]

Într-adevăr, după Vinerea întristării vine Duminica cea sfinţită, ziua cea dintâi a săptămânii, ziua Învierii Domnului, după cum glăsuiesc sfinţii evanghelişti: *„După ce a trecut sâmbăta, când se lumina de ziua întâi a săptămânii (Duminică), au venit Maria Magdalena şi cealaltă Marie, ca să vadă mormântul. Şi iată s-a făcut cutremur mare, că îngerul Domnului, coborând din cer şi venind, a prăvălit piatra şi şedea deasupra ei. Şi înfăţişarea lui era ca fulgerul şi îmbrăcămintea lui albă ca zăpada. Şi de frica lui s-au cutremurat cei ce păzeau şi s-au făcut ca morţi. Iar îngerul, răspunzând, a zis femeilor: Nu vă temeţi, că ştiu că pe Iisus cel răstignit Îl căutaţi. Nu este aici; căci S-a sculat precum a zis."* [9]

Dacă zilele trecute ne-am întristat peste măsură cântând:

5. Isaia LIII, 4-5.
6. Ioan III, 17.
7. Faptele Apostolilor II, 24.
8. Marcu X, 33-34.
9. Matei XXVIII, 1-6.

„În mormânt, Viață, pus ai fost Hristoase”[10], astăzi cu inimile săltând de bucurie cântăm: *„Hristos a înviat din morți cu moartea pe moarte călcând și celor din morminte viață dăruindu-le!”* [11] Astăzi psalmistul ne îndeamnă: *„Aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul, să ne bucurăm și să ne veselim întru ea.”* [12] Astăzi cântările Sfintei Biserici răsună biruitor: *„Ziua Învierii, popoare să ne luminăm! Paștile Domnului, Paștile! Că din moarte la viață și de pe pământ la cer, Hristos Dumnezeu ne-a trecut pe noi!”* [13]

Astăzi crucea s-a preschimbat în semn de biruință, plângerile îngropării în cântări de bucurie, iar din coasta însângerată a Mântuitorului a răsărit iertarea. Astăzi drumul Crucii s-a preschimbat în cale luminoasă către cer, iar noi *„Prăznuim omorârea morții, sfărâmarea iadului și începătura altei vieți, veșnice.”* [14]

Jertfa și învierea lui Hristos sunt începutul Bisericii, care este Trupul lui Hristos jertfit și înviat ce se împărtășește lumii spre viață. Taina Învierii Domnului este nedespărțită de Taina Crucii Sale și ele au fost profețite de proorocii Vechiului Testament și mărturisite de Sfinții Apostoli ca adevăruri dătătoare de viață.

Astfel Taina Crucii și a Învierii Domnului au fost prevestite de proorocul Isaia, *„Evanghelistul Vechiului Testament”*, prin cuvintele acestea: *„Că s-a luat de pe pământ viața Lui! Pentru fărădelegile poporului Meu a fost adus spre moarte... Și fiindcă Și-a dat viața ca jertfă pentru păcat, va vedea pe urmașii Săi, Își va lungi viața și lucrul Domnului în mâna Lui*

10. Prohodul Domnului, Starea I.
11. Troparul Învierii.
12. Psalmi, CXVII, 24.
13. Utrenia Învierii, Cântarea 1.
14. Utrenia Învierii, Cântarea a 7-a.

va propăși.” [15]

Luminat de Duhul Sfânt, psalmistul David a profețit și el Învierea Domnului zicând: *„Că nu vei lăsa sufletul meu în iad, nici nu vei da pe cel cuvios al Tău să vadă stricăciunea. Cunoscute mi-ai făcut căile vieții; umplea-mă-vei de veselie cu fața Ta și la dreapta Ta de frumuseți veșnice mă vei sătura.”* [16]

Sfântul Apostol Petru adeverește împlinirea cuvintelor lui David mărturisind, în ziua Pogorârii Sfântului Duh, astfel: *„Mai înainte văzând, (David) a vorbit despre Învierea lui Hristos: că n-a fost lăsat în iad sufletul Lui și nici trupul Lui n-a văzut putreziciunea.”* [17]

Legătura intimă dintre Cruce și Înviere este o trăsătură de căpătâi a întregii spiritualități ortodoxe, căci ea afirmă încă din primele veacuri ambivalența Sfintelor Paști, de bucurie trecută prin suferință. Biserica Ortodoxă este deopotrivă Biserica postului și a bucuriei, a Jertfei și a Învierii. Postul și nevoința duhovnicească nu cad însă în emoțional, nu se ancorează în întristare, căci chemarea lui Hristos Cel Înviat: *„Bucurați-vă!”* acoperă durerea morții, iar lumina Învierii risipește întunericul răstignirii. Dar nici bucuria nu devine sentimentalistă, căci ea nu dă uitării *„paharul suferințelor”*. În această înțelegere, Ortodoxia afirmă legătura nedespărțită dintre Jertfă și Înviere, complementaritatea lor esențială, lumina lor comună, viața lor interioară unică, în care jertfa cheamă și așteaptă Învierea, iar Învierea presupune și umple de sens veșnic Jertfa de pe Cruce. De aceea Sfânta Biserică le și cântă pe acestea împreună: *„Lăudăm Hristoase, patima Ta cea mântuitoare și slăvim Învierea Ta.”* [18], *„Crucii Tale ne închinăm, Hristoase, și sfântă*

15. Isaia LIII, 8,10.
16. Psalmi XV, 10-11.
17. Faptele Apostolilor II, 31.
18. Utrenia Învierii, *Stihirile Învierii.*

Învierea Ta o lăudăm şi o slăvim!" [19]

De altfel întreaga noastră viaţă pământească este o trecere prin jertfă spre Înviere, prin durere spre bucurie. În această lume au fost şi vor fi întotdeauna necazuri. Fie că este redusă prin puterile omului, fie că este alinată de făgăduinţa unei răsplăţi în *„lumea cealaltă"*, aici, în această lume, suferinţa stăruie. Şi totuşi Hristos ne îmbărbătează spunând: *„Îndrăzniţi, Eu am biruit lumea."* [20] Prin suferinţa Lui orice suferinţă a dobândit un sens, iar prin Învierea Lui însăşi moartea a devenit o cale a vieţii. Toate faptele măreţe ale neamului omenesc şi chiar urcuşul nostru duhovnicesc nu s-ar putea împlini fără dăruirea şi jertfirea de sine. Atunci când aceasta se face spre binele şi fericirea celor mulţi ea capătă valoare şi în acest înţeles nu este niciodată zadarnică. De aceea Mântuitorul spune: *„Dacă grăuntele de grâu, când cade în pământ, nu va muri, rămâne singur; iar dacă va muri, aduce multă roadă."* [21]

Aceasta este adevărata Jertfă – cea din iubire pentru binele celorlalţi, iubirea jertfelnică. Din această cauză, a nesecatei şi neţărmuritei iubiri faţă de oameni, Mântuitorul nostru, Păstorul Cel bun al oilor, lasă în ceruri cetele îngereşti şi coboară pe pământ spre căutarea oii celei pierdute, a firii noastre omeneşti celei căzute prin păcat şi neascultare. Şi găsind-o, o ia pe umerii Săi şi trece cu ea prin moarte şi Înviere spre a o aduce la frumuseţea cea dintâi. Şi aceasta o face deoarece *„cine iubeşte nu sfătuieşte numai, nu îndreaptă, nu pedepseşte, ci ia asupra sa greşelile celui iubit de el. Iubirea e participare la viaţa celuilalt, ieşire din noi înşine, jertfă."* [22] Acesta este darul supremei iubiri a lui Dumnezeu faţă de om: *„Mai mare dragoste decât aceasta*

19. Utrenia Învierii.
20. Ioan, XVI, 33.
21. Ioan XII, 24.
22. Panayotis Nellas, *Omul – animal îndumnezeit,* ediţia a III-a, Editura Deisis, Sibiu, 2002, p. 45.

nimeni nu are, ca sufletul lui să şi-l pună pentru prietenii săi." [23]

Înţelegând aceste adevăruri mântuitoare şi sădindu-le adânc în inima noastră putem mărturisi şi noi asemenea Sfântului Apostol Pavel: *„Căci sunt încredinţat că nici moartea, nici viaţa, nici îngerii, nici stăpânirile, nici cele de acum, nici cele ce vor fi, nici puterile, nici înălţimea, nici adâncul şi nici o altă făptură nu va putea să ne despartă pe noi de dragostea lui Dumnezeu, cea întru Hristos Iisus, Domnul nostru."* [24]

Iubiţi fii ai Învierii Domnului,

Învierea Domnului stă la temelia Bisericii şi a propovăduirii ei în lume. Propovăduirea Evangheliei făcută cu tărie şi îndrăzneală de Sfinţii Apostoli a fost continuată în chip strălucit de Sfinţii Părinţi ai Bisericii noastre. Învăţăturile lor, adevărate leacuri sufleteşti pentru creştinii din vremea lor, continuă să aducă şi astăzi pentru noi mângâiere şi să sporească bogăţia întru cuvânt a marelui praznic de astăzi. Luminaţi de Duhul Sfânt, ei au scos în evidenţă legătura indisolubilă dintre Jertfa şi Sfânta Înviere a Mântuitorului Hristos, în Cruce văzând deja slava Învierii şi roadele sale bogate, iar în mormântul Domnului – viaţa şi învierea noastră.

În acest sens, Sfântul Gherman, patriarhul Constantinopolului, vorbind despre Sfânta Cruce, arată darurile ei cele de mult preţ, daruri de care ne împărtăşim de fapt, în chip deplin, prin Sfânta Înviere: *„Ia seama însă de câte daruri mă umple lemnul uscat al Crucii: îmi dăruieşte viaţa în locul morţii, mă îmbracă cu veşmânt luminos, ca să-mi acopere goliciunea, iz-*

23. Ioan XV, 13.
24. Romani VIII, 38-39.

vorăşte în locul blestemului vechi, binecuvântare în viaţa mea, în locul osândirii de a mă întoarce în pământ, mă arată împreună vieţuitor cu cele cereşti, stinge văpaia focului patimilor... şi nouă, tuturor, ne dăruieşte viaţa şi nemurirea." [25]

Lăudând *„arma cea făcătoare de biruinţă a Împăratului Hristos"*, un alt Sfânt Părinte ne învaţă că Sfânta Cruce este fundamentul nădejdii omeneşti în viaţa aceasta pământească, tăria şi scutul nostru, puterea şi ajutorul nostru: *„Crucea este nădejdea creştinilor, Crucea este învierea morţilor, Crucea este cârjă şchiopilor, este povaţă orbilor, este marea cuviinţă a împăraţilor, este îndrăznirea călugărilor, este acoperământul celor goi... Cu aceasta înarmându-se, fericiţii apostoli, ostaşii şi mucenicii lui Hristos au călcat semeţia tiranilor. Pe aceasta purtând-o, cei ce se leapădă de lume locuiesc cu bucurie în pustiu, în munţi şi în peşteri."* [26]

După cum lemnul uscat al Sfintei Cruci poartă în sine roadele Învierii, tot astfel şi Preacuratul Trup al Domnului coborât de pe ea, deşi este mort, poartă în Sine sământa Învierii, a vieţii şi a nemuririi. El este comoară de nepreţuit şi izvor de bunătăţi, căci poartă în Sine cele două firi, cea omenească şi cea dumnezeiască, cu care a murit şi cu care va şi învia pentru ca noi toţi să murim păcatului şi să înviem Vieţii împreună cu El.

Spre mai mult folos duhovnicesc se cuvine să-l ascultăm pe Sfântul Epifanie, episcopul Salaminei, care ne învaţă astfel. *„Făcându-se seară, a venit un om bogat pe nume Iosif. Îndrăznind acesta, s-a dus înaintea lui Pilat şi a cerut trupul*

25. Sfântul Gherman I, Patriarhul Constantinopolului, „Predică la duminica a treia din Postul Mare, a Închinării Sfintei Cruci", în *Predici ale Sfintelor Părinţi la duminicile de peste an*, Editura Egumeniţa, Galaţi, 2009, p. 444.
26. Sfântul Efrem Sirul, „La Cruce, şi pentru pocăinţă, şi pentru A Doua Venire", în *Mărgăritare – Cuvinte ale Sfântului Ioan Gură de Aur şi ale multor Sfinţi şi Dascăli*, Editura Sophia, Bucureşti, 2010, pp. 332-333.

lui Iisus. S-a dus un muritor la alt muritor, cerând să-L ia pe Dumnezeu. Pe Dumnezeul muritorilor Îl cere. Ţărâna merge la ţărână să-L ia pe Ziditorul tuturor; paiul să primească de la pai Focul ceresc; picătura cea neînsemnată să ia Oceanul de la altă picătură. Cine a mai văzut? Cine a mai auzit aşa ceva? Se zice: „Făcându-se seară, a venit un om bogat pe nume Iosif." Cu adevărat bogat, cel care a primit ipostasul compus al lui Hristos; într-adevăr bogat, de vreme ce a luat de la Pilat cele două firi ale lui Hristos; cu adevărat bogat, căci a purtat cufărul plin de comoara dumnezeirii. Cum să nu fie bogat, cel care a dobândit Viaţa şi mântuirea lumii? Cum să nu fie bogat Iosif, primind în dar pe Cel care hrăneşte toate şi stăpâneşte toate?" [27]

Sfântul Teofilact al Bulgariei ne teologhiseşte şi el aceste adevăruri, arătându-ne sensul subiectiv al punerii în mormânt a Domnului, sensul personal ce ne priveşte în mod direct şi mântuitor pe fiecare dintre noi: *„Şi „Iosif" se tâlcuieşte „adăugire", iar „Arimateea": Ţinând pe Acela. Aşadar, o! – facă-se ca şi noi să fim ca „Iosif din Arimateea", pururea adăugând la drumul faptei celei bune întru a-L ţine pe Acela, adică pe Cel cu adevărat bun! Să luăm încă şi trupul lui Iisus prin Împărtăşire şi să-l punem pe el în „mormânt săpat în stâncă" – adică în suflet ce ţine minte şi nu-l uită pe Dumnezeu. Să fie sufletul acela „săpat în piatră", adică având întemeiere de la Hristos care este Piatra. Şi să-l înfăşurăm pe el „în giulgiu", adică să-l primim în trup curat, căci trupul nostru este oarecum giulgiu şi haină a sufletului."* [28] Se cuvine aşadar, să primim Dumnezeiescul Trup al Domnului nu numai în suflet curat, ci şi în trup

27. Sfântul Epifanie de Salamina, *Omilii*, în colecţia P.S.B., seria nouă-12, Editura Basilica, Bucureşti, 2014, pp. 459-460.
28. Sfântul Teofilact al Bulgariei, „Tâlcuire la Evanghelia Morţii şi Învierii Domnului după Marcu", în *Sfinţii Părinţi despre Moartea şi Învierea Domnului*, Editura Sophia, Bucureşti, 2008, p. 112;

curat. Primind în noi înşine întreg Trupul lui Hristos, Cel ce a murit şi a înviat pentru noi, ne unim cu El în intimitatea propriei noastre firi. În acest fel trupul nostru devine *„substanţa Împăratului"*, după cum frumos spunea Nicolae Cabasila, şi atunci *„Cine ne va despărţi pe noi de iubirea lui Hristos?"* [29]

Iubiţi fii sufleteşti,

Ziua Învierii Domnului este praznic al vieţii, al bucuriei şi al păcii. Jertfindu-se pentru noi şi înviind din morţi, Domnul nostru Iisus Hristos ne dăruieşte nouă viaţă din Viaţa Lui, călăuzindu-ne spre viaţa veşnică. Ridicându-ne la sânul Părintelui ceresc, El ne face părtaşi ai fericirii dumnezeieşti. Aşezând dragostea desăvârşită la temelia vieţii noastre în lume, noi suntem neîncetat chemaţi să trăim în bună înţelegere între noi, în iubire şi în pace.

Mai poate însă omul zilelor noastre, care trăieşte, istoric vorbind, la două milenii de la Înviere, să împlinească această chemare? Strigarea Domnului Înviat *„Bucuraţi-vă!"* mai răzbate până la el?

Nu încape nici o îndoială că în zilele noastre secularizarea a luat dimensiuni înfricoşătoare. Omul, chip al lui Dumnezeu, s-a preschimbat din persoană în individ, iar poporul a devenit populaţie. Societatea contemporană a deturnat atenţia omului de la Înviere şi de la lucrurile esenţiale, spre cele mai puţin esenţiale, cum ar fi confortul zilnic. Omului i se pun atât de multe la dispoziţie, încât i se fură toate eforturile pentru lucrurile cu adevărat importante. Tehnicizarea vieţii, grija pentru a dobândi un confort şi un nivel de trai din ce în ce mai bun îi ocupă omului contemporan tot timpul. Unii oameni marginalizează sau tratează cu indiferenţă mântuirea sufletului, motivând că *„sunt foarte ocupaţi"*, ocupaţi cu grija zilei de mâine. Nu ascultă îndemnul cântării liturgice *„grija cea lumească să o lepădăm"* şi uită că sintagma *„a fi ocupat"*, *„a fi sub ocupaţie"* este ceva foarte rău. Asemenea oameni nu mai sunt liberi, ci sunt cotropiţi şi stăpâniţi de grijile, necazurile şi problemele cotidiene, care i-au înăbuşit precum spinii sămânţa cea bună de grâu curat. Ei vieţuiesc astfel departe de lumina Învierii şi, la un moment anume, viaţa lor va părea goală, searbădă şi plină de contradicţii. În afara Învierii omul se autodistruge şi moare.

Depăşirea acestei căi greşite şi aparent fără ieşire este credinţa şi participarea la bucuria Învierii. Învierea ne reaşează pe drumul mântuirii, dă sens şi umple de conţinut viaţa noastră. Ne restabileşte priorităţile, ne arată cine suntem şi unde mergem şi ne lămureşte că nu omul a fost creat pentru lume, ci lumea pentru om. An de an, în prag de primăvară, Biserica ne cheamă să ne împărtăşim de Lumina Învierii, adică să primim iertare, izbăvire, pace, mântuire şi viaţă veşnică. Însă pentru a primi preţioasele daruri trebuie *„să ne curăţim mai întâi simţirile"*, să lepădăm grija pentru cele ale lumii, să murim păcatului şi poftelor şi, asemenea fiului risipitor, să ne întoarcem la curţile Tatălui nostru, la curţile virtuţilor, ale credinţei, ale iubirii de semeni. Părintele ceresc ne aşteaptă! Pentru aceasta a trimis pe Fiul Său în lume, pentru că ne iubeşte şi cu dor nestins ne doreşte alături de El.

Să ne pătrundem de lumina Învierii cea binefăcătoare pentru sufletele şi trupurile noastre. Să facem din viaţa noastră un izvor ce curge din viaţa cea nouă dăruită de Hristos. Lumina lui Hristos să ne călăuzească îndepărtând şi risipind întunericul rătăcirilor acestei lumi care ştirbesc frumuseţea şi demnitatea omului. Faptele bune să le lucrăm în toată vremea, încredinţaţi fiind de glasul Sfântului Apostol: *„Iar facerea de bine şi*

29. Romani VIII, 35.

întrajutorarea nu le daţi uitării; căci astfel de jertfe sunt bine plăcute lui Dumnezeu." [30]

Împărtăşindu-vă aceste învăţături şi povăţuiri, vă purtăm pururea în rugăciunile Noastre, vă îmbrăţişăm părinteşte pe toţi şi vă dorim să vă bucuraţi în deplină sănătate de Sfintele Sărbători ale Învierii Domnului, vestindu-vă cu arhierească dragoste:

HRISTOS A ÎNVIAT!

Al vostru de tot binele doritor
şi către Domnul Cel Înviat totdeauna rugător,

†GALACTION

†Galaction

Episcopul Alexandriei şi Teleormanului

30. Evrei XIII, 16.

Dată în reşedinţa Noastră episcopală din Alexandria
la Praznicul Învierii Domnului nostru Iisus Hristos,
în anul mântuirii 2016.

Η ΕΝ ΤΩ ΤΑΦΩ
ΚΟΥΣΤΩΔΙ
Α